

jeg ganske slutte mig til, hvad der er udtalt af det nævnte ærede Medlem. Med Hensyn til Inspektørernes Rønning kan jeg ogsaa slutte mig til, hvad dette ærede Medlem har udtalt. Jeg tror, at naar man vil have dygtige Folk, er det en Nødvendighed at betale dem nogenlunde tilstrækkelig, og Folk, som kunne komme til at rejse en hel Del og saaledes tilbringe en hel Del af deres Tid borte fra deres Hjem, maa man give nogenlunde tilstrækkelige Diæter. Snarvidt det skulde være hensigtsmæssigt ikke strax at give dem kongelig Ansættelse eller Pensjonsberettigelse, er et Spørgsmaal, som jeg i dette Dieblit ikke kan udtale mig ganske bestemt om, men som jo kan blive Gjenstand for nærmere Undersøgelse. — Lovforslaget, saaledes som det foreligger fra Landstinget, er jo frentgaaget af en temmelig vidtløftig og langvarig Forhandling mellem Regjeringen og det Udvalg, der har været nedsat i det andet Thing, idet det har været idetmindste et halvt Aar, inden man er kommen til den Affattelse af Lovforslaget, hvori det nu foreligger. Det er erkjendt, at dette kun er fket gennem betydelige Anstrengelser baade fra den ene og fra den anden Side, samt at det kun er fket derved, at man fra alle Sider har set noget bort fra det, som man ansaa for at være det Allerbedste. Jeg vil meget anbefale dette ærede Thing at følge det Exempel, som er givet af Landstinget, saa at ingen Enkelt vil gjøre Forsøg paa at faae dette Lovforslag formet saaledes, som han vilde anse det for at være det Allerheldeste. Naar man i det Hele taget kan tiltræde Lovens Tanke, naar man tror, det er rigtigt at faae en lovordnet Kontrol med Stibes Sobygtighed, og naar man vil rætte en velvillig Haand til at faae Lovforslaget gennemført, saa maa jeg anbefale, at man, om nødvendigt, giver Afkald paa Noget af det, som man ellers kunde ønske indført i Loven, naar Loven dog i det Væsentlige kan komme til at naa sit Maal.

Formanden (R a b b e): Det ærede Medlem for Rjøbenhavns Iste Valgkreds har Ordet.

Rimestad: Jeg frasalder Ordet.

Klein: Da denne Forhandling jo allerede har været temmelig længe, og da det synes at vise sig, at Interessen hos Thinget ikke just staar i Forhold til den Tid, som Forhandlingen har medtaget, skal jeg indskrænke mig til nogle faa Bemærkninger. Jeg vilde i og for sig have været mest tilbøielig til at følge det Exempel, der nylig blev givet af det ærede Medlem fra Rjøbenhavns Iste Valgkreds (Rimestad), hvis jeg ikke troede i den Stilling, som jeg tidligere i en Række Aar har indtaget lige overfor Forhold, som noget berøres af det foreliggende Lovforslag, og fremdeles i den Stilling, som jeg for Tiden indtager, nemlig som Formand i en Kommission, der har at

beskjæftige sig med Lovarbejder, som ligeledes staa i overmaade nær Berøring med det foreliggende Lovforslag, at finde en bestemt Opfordring til dog at sige nogle Ord angaaende denne Sag. Jeg maa tiltræde, hvad der blev udtalt af den høitærede Indenrigsminister, at det vistnok maa erkjendes, at dette Lovforslags Fremkomst har sin Rod i en maaste noget for vidt dreven Bevægelse, den saakaldte „plimsollske Bevægelse“, og at Følgen af Overdrivelsen i sin Tid naturligvis har vist sig i en Reaktion, saa at man maaste nu er noget tilbøielig til at gaa for vidt i modsat Retning. Jeg skal ikke komme ind paa en Undersøgelse af, hvorvidt denne saakaldte plimsollske Bevægelse var berettiget i det Land, hvor den først fremkom, nemlig England, jeg savner dertil det fornødne Kjenndskab til Forholdene. Forsaa vidt den imidlertid forplantede sig over til Danmark, da har det altid været min Overbevisning, at man, for at bruge et almindeligt Udtryk, gjorde altfor meget ud af Sagen. Imidlertid tror jeg, at det maa påastjønnes, at den høie Regjering ikke lod denne Bevægelse gaa uændet hen, men gjorde Sagen til Gjenstand for omhyggelig Overveielse i en Kommission, som blev nedsat i den Anledning. Hvad enten man imidlertid erkjender eller ikke erkjender, at Bevægelsen var for stærk, ikke tilstrækkelig begrundet, maa man dog være enig om, at det, hvorom det dreiede sig ved denne Leilighed, var en Sag af ganske overordentlig stor Vigtighed og Interesse, og at, naar Spørgsmaalet engang var sat i Bevægelse, skyldte man ligefrem Sagens Vigtighed at gjøre den til Gjenstand for en omhyggelig Undersøgelse. Naar altsaa Regjeringen nedsatte en Kommission til at tage denne Sag under Overveielse og derefter fremkom med Forslag, tror jeg, at det maa meget påastjønnes, og jeg behøver jo ikke at minde om, at, naar man gaar saa Aar tilbage i Tiden, har der navnlig i dette Thing vist sig at være ikke blot vedvarende Interesse for denne Sag, men man har endog vist, hvad der dengang forekom mig at være en temmelig stor Utaalmodighed, for at se Frugterne af den Kommissions Virksomhed, som var bleven nedsat. Naar der altsaa nu, efterat Kommissionen har sluttet sit Arbejde med Uarbejdelsen af et Lovforslag, er blevet forelagt et saadant for Rigsdagen, da er det jo ikke Andet, end hvad der maa siges at være fuldstændig i sin Orden. Jeg har imidlertid fremdeles den Tro, at den Kommission, som arbejdede, maaste noget under Indtrykket af den almindelige Opfattelse hos den Tid, da den begyndte sin Virksomhed, har set noget for ensidigt paa Sagen. Jeg finder nogen Bestyrkelse af Rigtigheden af denne min Opfattelse i den Omstændighed, at i andre Lande, hvor man ligeledes har gjort denne Sag til Gjenstand for Undersøgelse, er man kommen til et Resultat, der, sammenlignet med den danske Kommissions Indstilling maa siges at være mere